

רע"פ 7297/14 - אריה איטח נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7297/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אריה איטח

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 1.10.2014, בע"פ 61511-12-13, שניתן על-ידי כב' השופטים י' צלקובניק; י' רז-לוי; י' עדן

בשם המבקש: עו"ד מנחם רובינשטיין; עו"ד נילי אבוהב

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בע"פ 61511-12-13 (כב' השופטים י' צלקובניק; י' רז-לוי; י' עדן), מיום 1.10.2014, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על הכרעת דינו של בית משפט השלום באשדוד (כב' השופטת ג' שלו), בת"פ 4298-02-10, מיום 19.11.2013.

עמוד 1

2. בעניינו של המבקש הוגש כתב אישום, אשר מייחס לו ביצוע עבירות של הטרדה מינית, לפי סעיף 3(א)(6)(ג) בצירוף סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998; וכן עבירות של ביצוע מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ה) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
3. ביום 31.8.2010, הוציא השר לביטחון פנים תעודת חיסיון לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, על זהותו של האדם אשר מסר למשטרה ידיעות בגין מעשיו של המבקש. המבקש הגיש לבית משפט השלום עתירה לגילוי הראיה החסויה. בהחלטה מיום 31.10.2013, התקבלה העתירה, ובית המשפט הורה להעביר את המידע החסוי לידי ההגנה, לאחר שקבע כי מדובר בחומר חיוני להגנתו של המבקש. נוכח החלטה זו, חזרה בה המשיבה מן האישום, ובהכרעת דין, מיום 19.11.2013, זוכה המבקש מהעבירות שיוחסו לו. המשיבה ערערה לבית המשפט המחוזי על זיכוי של המבקש, והערעור התקבל, בפסק דין מיום 1.10.2014. בית המשפט המחוזי קבע, כי לא היה מקום להתיר את גילוי המידע החסוי, והורה על החזרת הדיון לבית המשפט השלום, על מנת שההליך יימשך מן המקום בו הופסק.
4. בבקשה לרשות ערעור, נטען על-ידי המבקש, כי מאחר שהמשיבה חזרה בה מן האישום בבית משפט השלום, לא היתה לה זכות לערער על ההחלטה להורות על גילוי החומר החסוי, שהיא החלטת ביניים. לטענתו של המבקש, סוגיה זו טרם הוכרעה בפסיקה, והיא מצדיקה ליתן לו רשות ערעור. בנוסף, טען המבקש כי נגרם לו עיוות דין, בשני היבטים: ראשית, בית המשפט המחוזי שגה בכך שהעביר את נטל השכנוע אל כתפיו, חרף העובדה שהמשיבה היא זו שעירערה על החלטתו של בית משפט השלום. שנית, נטען, כי בית המשפט המחוזי התערב בממצאים עובדתיים שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית.
5. בתגובת המשיבה לבקשה, נטען כי דין הבקשה לרשות ערעור להידחות על הסף, מאחר שהבקשה לרשות ערעור "הקדימה את זמנה". לטענת המשיבה, ההליכים בערכאות הקודמות טרם מוצו, שכן בית המשפט המחוזי הורה על החזרת הדיון לבית משפט השלום, ובסיומו של ההליך, שמורה למבקש הזכות לערער על פסק הדין. המשיבה הבהירה, כי ככל שיוגש ערעור, ניתן יהיה להגיש בקשה לרשות ערעור על פסק הדין שניתן בערעור, וכל טענותיו של המבקש שמורות לו, לרבות טענות המכוונות כלפי פסק הדין מושא בקשה זו. עוד טענה המשיבה, כי בבקשה דנן אין כל עניין המצדיק רשות ערעור, ודין טענותיו של המבקש להידחות גם לגופן.
6. לאחר עיון בטענות הצדדים, סבורני כי דין הבקשה להידחות על הסף. הדיון בכתב האישום שהוגש נגד המבקש טרם מוצה, והוא מתנהל כיום בבית משפט השלום. לפיכך, טרם בשלה העת לדון בבקשה לרשות ערעור. עמדתי על כך ברע"פ 1702/14 מנדורי נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה אצבע הגליל (25.3.2014), כי: "משהוחזר הדיון בתיק לבית משפט השלום לשם מתן פסק דין סופי, הרי שמדובר בבקשה שהוגשה טרם זמנה. יש להמתין למיצויים של ההליכים הדיוניים, ובמידת הצורך גם לבירורו של הערעור, טרם שיידרש בית משפט זה לדון בבקשת רשות הערעור" (ראו גם: רע"פ 1956/14 צבי כהן ואחיו חברה קבלנית לעבודות עפר בע"מ נ' המשרד להגנת הסביבה (31.3.2014); רע"פ 1103/12 דה מאיו נ' מדינת ישראל (16.2.2012); רע"פ 3796/08 פז חברת נפט בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התשתיות הלאומיות (28.10.2008)). דברים אלה יפים גם בענייננו, וכל טענותיו של המבקש שמורות לו. מטעם זה בלבד, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות, מבלי להביע עמדה לגופו של עניין.

7. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ג בטבת התשע"ה (14.1.2015).

ש ו פ ט